

— Nu mai vreau cafea că-mi produce insomniil

Cu toamna

D. Galiceanu

Amurgurile toamnei, magnific colorate,
Prin care trec, romantic, escadre de cocori,
Mă-ndeamnă spre pictură, dar asta nu se poate
Și totuși, ca omagiu, scriu versuri uneri.

Încerc să prind în rime, mai mult ca în penel,
Molatică mișcare a frunzelor și-a ierbii,
Melancolia gravă, dar veselă-ntr-un fel
Pe care mi-o oferă pădurile și cerbii.

Nu bănuieți, desigur, că stau doar prin... pădure;
Mai am și alte treburi și le rezolv pe rând,
Prozaice probleme, mai blinde sau mai dure,
Dar evadez din ele în toamnă, când și când.

Și vine o zi anume, de care eu țin seamă
Fiindcă îmi aduce o mare bucurie:
Semnez atunci prezența... pe un butoi, la cramă,
Și-nsuflețit iau parte la un cules de vie.

Că Bachus, Dionyssos or fi pe-aici pe-aproape
Nu-ncape îndoială, nu-mi sînt deloc străini.
Parcă-i și văd c-așteaptă din plin să se adape
Din mustul fără seamăn al greilor ciorchini.

— Măi, frate, ce bogată-i recolta și acum!
Îmi spune pivnicerul, descolăcînd furtunul.
Iau, visător, bărdaca și simt că, nu știu cum,
De loc azi nu-mi lipsește răbdarea (și tutunul).

E larmă multă-n vie, printre flăcăi și fete.
Cu-atîta voie bună culesul îl petrec,
E-atîta de răcoare și bine, măi băiete,
Că-s inspirat la culme, nu-mi vine să mai plec!

Dar ce-o să zică șeful?... Am un grozav antren
Din felurite vinuri, alese pe sprînceană.
Pe trei cărări se cade să vin de pe... teren?
Și Bachus îmi șoptește: li duci o damigeană...

Alegorie de toamnă

Doamnă,
Toamnă,
Iar mă-ndeamnă
O meteahnă de poet
Să te prind într-un portret
Care să te oglindească
Autentic românească,
Într-un mod mai alegoric
(Și frumoasă, categoric!)
Ai pe frunte, coroniță,
Frunze aurii de vișă
Și cercei
De struguri grei
Și obraji de zici că
Sînt tăiați din piersică
Iar sub iie parcă-ți pui
Două pietre de gutui
Rupte-n zori, cînd cade bruma,
Cum făcuși taman acuma.

Și cînd vrei să mă îmbii
Mă poțtești în mustării
Cu mirosuri de pastramă
Și-o licoare, mamă, mamă,
Lîngă care parcă strigă
Cuburi mari de mămăligă:
— «Dă-te, neamule, încoace
Și te-nfruptă cît îți place
Cum făceau săracii
Dacii
Pin' s-apară cozonacii!
Eu, atunci, să-ți fiu mai drag,
Lîngă poloboc mă trag,
Unde-i mustul mai «făcut»
Și beau șapte căni de lut,
Șapte căni și încă una,
Pînă plec la braț cu... Luna!

Stelian Filip

Autumnală

Titi Gheorghiu

Septembrie, bolnav de hepatită,
Contaminează frunzele pe ramuri;
Un chitarist, în noua recuzită,
Dedică toamnei dulci epitalamuri.

Și pe rulmenți de struguri se coboară
Podgoriile-n splendide convoaie,
Iar mustul — vin de vîrstă preșcolară
Transfuzia își face în butoaie.

Decorul plagiînd perfect lămîia
Se-mbină pe la școli cu larma vocii.
E toamnă iar, fiindcă-n clasa-nțîia
Învățătoarea-și numără... boboci!

1002

H. Leru

— De fapt sînt în voiaj de nuntă, dar cineva a
trebuit să rămînă acasă că se zugrăvește.

Șahriar, sîngerosul soț al Șehera-
zadei, ascultase plin de încîntare
poveștile celor 1001 de nopți care
îi descrîncenaseră inima. Atîta în-
țelepciune din partea unei neveste
tinere îl făcu să regrete execuțiile
anterioare poruncite în dauna foste-
lor sale soții de o noapte.

— Mai spune-mi un basm, Șehera-
zada sufletului meu! o rugă califul.
— Măria Ta sîntem în a 1002-a
noapte și ar însemna să desmințim
legenda care va dăinui peste veacuri,
a celor 1001 de nopți.

— Atunci spune-mi un basm nu-
mai pentru mine, pe șoptite, ca să
nu-l audă posteritatea.

Șeherezada suspină ușor și începu:
Trăia în Bagdad prea înțeleptul și
bunul calif Harun al Rașid cu ne-
despărțitul său prieten și vizir Gia-
far. După cum ți-am mai spus,
stăpîne, califul nu-și conducea supu-
șii din mijlocul palatului său, ci
împreună cu vizirul umblau prin
toate străzile Bagdadului travestiți
în negustori, imami sau cerșetori,
aflînd ei astfel tot ce gîndește poporul
despre rînduielile lor.

Într-o bună zi, Harun-al Rașid îl
chemă pe Giafar și-i spuse:

— Ascultă Giafar, ai văzut ce fac

eu cu părerile supușilor mei?

— Am văzut, prea luminate stă-
pîne.

— Ce-ai văzut?

— Am văzut că nemulțumirile
pricinuite de executarea greșită a
poruncilor măriei tale le curmi
numaidecît obligînd pe slujitorii care
îți îndeplinesc poruncile să aibă
răbdarea, înțelepciunea și temeiurile
tale. Le explici în amănunțime ce-ai
vrut să înfăptuiești cu acele porunci,
ei îndreaptă ce-au greșit și nemulțu-
mirile dispar pentru că tu ești
umbra profetului pe acest pămînt,
așa că înțeleptele tale gînduri nu
pot fi decît bune întru slava lui și a ta.

— Adevărat grăiești, Giafar. Spu-
ne mai departe.

— Am văzut, prea luminate stă-
pîne, că pe cei care se arată a fi
nepăsători, adică lipsiți de nemulțu-
mire, dar și de bucurie pentru
poruncile tale, îi lămurești spunî-
du-le că, dacă lor nu le pasă de
legile țării, nici țării n-o să-i pese de
treburilor lor, lăsîndu-i de isbeliște.

Mai sînt, măria ta, și unii care se
prefac a fi nemulțumiți numai ca să
îndoiască pe cei mai slabi de minte
în încrederea pe care o au în legiurile
tale. Am văzut că pe aceștia i-ai

D. Negrea-Gan

— Nu insista, nu mai pot rămâne. La ora 12 trebuie să fiu neapărat la birou, altfel se face foc Ionescu!

— E șeful tău?

— Nu, dar e ziuă lui și dă de băut...

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

- Deprimarea nu urmează dezastrului: îl pregătește.
- O țară nu e mare prin pământul pe care-l stăpânește, ci prin ce a ridicat pe acel pământ.
- Valorificarea bogățiilor spirituale e o virtute pe care trebuie s-o învețe toate țările tinere, pentru care goana după pământ înseamnă totul.
- Opera vastă a lui Vasile Alecsandri, ca a tuturor marilor constructori, realizează în înălțime ceea ce mărește într-adevăr o țară.
- Opera literară se hrănește din rezervele unor notațiuni subconștiente, îndelungat acumulate. Spiritul nu face decât să le organizeze.
- Poetul e colecționarul răbdător al unor valori care pentru ceilalți muritori n-au nici un preț și pe care el le folosește cu dobândă.
- Plivește, adincește, înalță, infrumusețează limba patriei și nu vei pierde patria niciodată.
- Sintem buni și îngăduitori atita vreme cât e vorba de noi!
- Te-ai speriat că-ți cer de pomană? Ai făcut rău. Nu este om mai mîndru decît zgîrcitul. Zgîrcitul nu se umilește niciodată. Zgîrcitul nu cunoaște înjositorul semn al mîinii întinse.
- Numai cel ce prețuiește bunul său, va prețui cum se cuvine bunul altuia.
- Numai cel ce cunoaște datoriile celorlalți, le va cunoaște bine și pe ale sale.
- Eu cred că și un firisor de apă își are rostul său, atunci cînd trece la rădăcina unei flori sau lingă leguma unui grădinar. Faptele bune, fie cît de mici, ajută omenirii.

NOAPTE

chemat la palat și i-ai dovedit de dușmănie și de trădare față de tine osîndindu-l pe fiecare după cum merită.

— Așa este, Giafar, ai deslușit bine temeiurile mele. De cîtva timp nu mă mai simt în stare să colind zi și noapte Bagdadul. Am obosit și am îmbătrînit, podagra de care m-am temut totdeauna a început să mă muște din ce în ce mai des și mai tare. De acum înainte ai să te plimbi singur fără nici un însoțitor pe ulița prăvăliilor, prin bazare, ceainării, ospătării, prin fața cazărnilor, prin locurile unde cadiul împarte dreptate, prin port, adică peste tot unde se aude bătînd inima orașului. Tu ai să-i ascuți băcăile și dacă ți se pare că se ivește vreun semn de boală, încearcă să-l vindeci așa cum l-am vindecat de atîtea ori împreună.

— Ascult și mă supun, prea luminate stăpîne! răspunse vizirul înclinîndu-se cu mîinile încrucișate pe piept.

— Du-te, Giafar, și s-auzim de bine. Eu plec miine dimineață la Anacra, unde sint feredee tîmăduitoare pentru bolile bătrîneții.

După o jumătate de an, cînd s-a întors califul la Bagdad, tot orașul viermuia de neliniște. Oamenii nu se mai adunau nici în bazaruri, nici în ospătării, fiecare trecea grăbit pe uliți, fără să mai vorbească cu nimeni, toți erau întunecați, văduviți de bucurie și de zîmbete.

— Ce se întîmplă cu orașul meu? întrebă Harun-al Rașid pe marele hadîmb care îi ieșise în întîmpinare pe scările palatului.

— Vizirul Giafar a umplut temnițele palatului și pe toate cîte mai sint în oraș cu supuși de-ai tăi. În fiecare dimineață, străjile aduc zeci de oameni pe care îi pun la popreală. Ne temem cu toții să nu înceapă a-i spînzura.

— Să vină Giafar la mine!

— După cîte știi, stăpîne, vizirul umblă nopțile hai-hui prin oraș și dimineața cade trîsnit de oboseală.

— Aha! Și de ce a virit atita lume în temniță?

— După cîte am înțeles, Giafar zice că toți cei închiși vorbesc de rău pe mîria ta, sint dușmani și trădători și vor pieirea stăpînirii tale.

— Mira-m-aș! exclamă pe gînduri umbra profetului. Nu cumva Giafar

o fi înnebunit? Tu ce crezi, hadîmbule?

— Nu știu să fi înnebunit, dar mi-am dat seama că dintr-o dată a asurzit de tot. Nu se mai înțelege nimeni cu el. Luna trecută a vrut să mă închidă și pe mine.

— De ce?

— L-am întreat cum se mai simte cu sănătatea pentru că îl vedeam cu pungi mari la ochi și cu mîinile cam umflate. Mi-a răspuns că nu e treaba mea să judec poruncile mării tale. Care porunci? Și cînd le-am judecat? L-am întreat eu uimit. Va să zică, mi-a răspuns el, și tu ești un dușman și un trădător al mîritului nostru stăpin. Să mă ferească Alah de asemenea blăstămăție! L-am infruntat eu speriat și cu lacrimi în ochi. Atunci el a chemat gîrzile să mă închidă. Am avut noroc de mai-marele gîrzilor care fusese martor la convorbirea noastră. El s-a prefăcut că mă arestează, dar mi-a dat numai decît drumul, după ce am trecut prin coridorul subteran al temniței. Trei sferturi din curtenii și sfetnicii tăi sint puși după gratii.

— Credinciosul meu Giafar! zise Califul înduișat. A surzit tocmai cînd i-am dat sarcina să audă mai

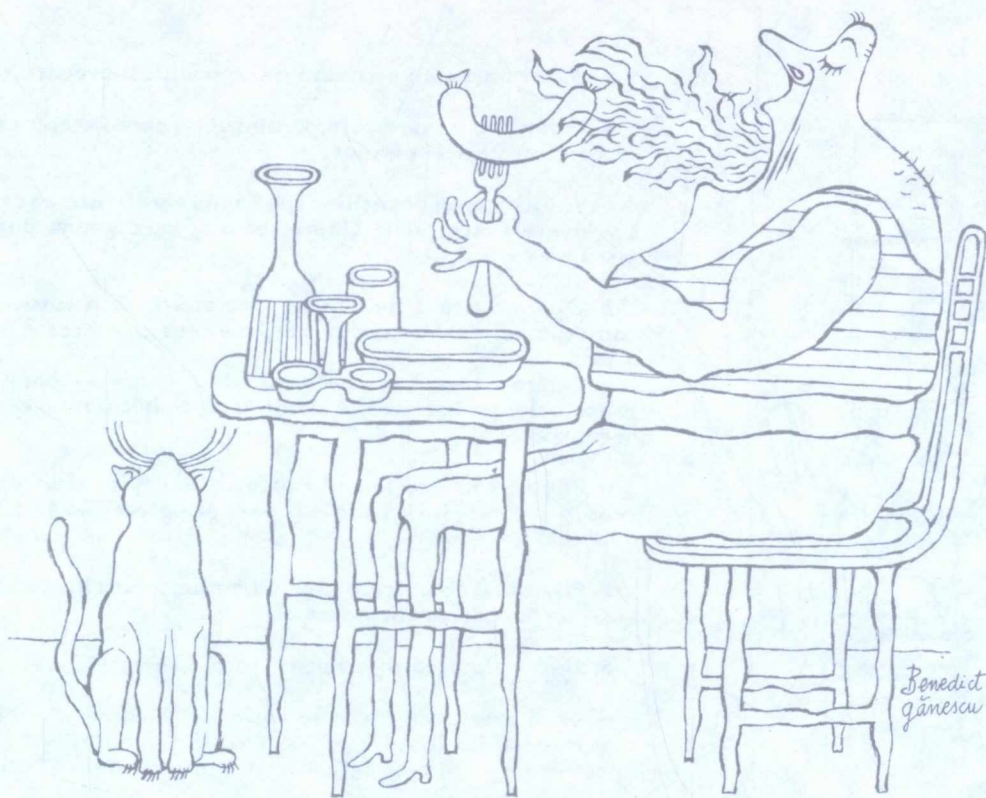
bine. Eliberează pe toți cei închiși de vizir și dă fiecăruia cîte o mie de dinari.

Șahriar căzu pe gînduri, după ce Șeherezada își termină basmul. Apoi, într-un tîrziu, o întrebă:

— Pentru ce mi-ai spus, iubito, această poveste năstrușnică?

— M-am gîndit, lumine a sufletului meu, că ar trebui, pentru slava profetului și a ta, să vezi dacă nu cumva ți-a surzit vizirul.

Benedict Gănescu

FĂRĂ CUVINTE

Cineva mi-a șoptit...

- Miine dimineață să fiți aici. O mașină albastră «Dacia» se va opri în fața hotelului. Vă urcați în ea și nu întrebați nimic. Omul știe ce are de făcut!
- E în regulă!
- Și... fiți atent.
- Nici o grijă! Sînt mulți?
- Mulți.
- Voi putea intra?
- S-au dat dispoziții.
- Unde mă va lăsa mașina?
- La «Baba-Runca». Fiți atent să nu intrați în liniile austriece. Dacă faceți ceva mai la dreapta, dați de sentinelele franceze.
- Aș vrea să stau de vorbă cu el!
- Cam greu! După ce și-a ucis rivalul a fugit în America!
- Stă mult?
- Miine dimineață e înapoi.
- Perfect. Restul îl aflu la fața locului. Și dacă mai știți cite ceva...
- Ssst!

Spre «Baba-Runca» în mașina albastră și șofer de altă culoare!

Ora 6 1/2 dimineața. Săr în «Dacia» albastră, după ce mă asigur că staționează în fața hotelului. Am mai sărit eu odată într-un troleibuz în mers și... ce să vă mai spun!

Sotul îmi aruncă o privire eu îl arunc o țigară. El îmi zâmbește un:

— Mergem? Eu îl contravine un:

— Da!

Motorul zornie, șoferul amoa-lează, eu strănūt, mașina demarează. Soarele începe să se ridice, uriaș roșu printre flăcări de brazi nemișcați ai munților. Șoseaua e dreaptă. (Am văzut și șosele strim-be). Casele rămîn în urmă. Mașina înghite kilometri, șoferul înghite ciocolată, iar eu înghit în sec. Am ieșit din Brașov. Șerpuim printre coline, intrînd în satul Săcele. (Deși e un singur sat, i se mai spune «7 sate»). Îl străbatem în zece minute. Un amator de autostop își întoarce degetul mare pe dos făcînd semne. Mașina aleargă nebu-năște cotînd la stînga. În mijlocul șoselei s-a oprit un cal vînat flutu-rîndu-și coada. Păzitorul lui aleargă spre noi făcîndu-ne semne că e orb. N-am înțeles cine: calul sau el? Deodată nu mai văd nici o așezare omenească. Între munți, pe un fel de podiș, galopează un călăreț francez. Poartă perucă și uniformă revoluției franceze de la 1789. Din apropiere se aud împuș-

Victor Hilmu

Directorul, un tînăr amaraou,
Chemă urgent la el, în cabinet,
Pe Nina de la «state»și, discret,
Îi spuse clar și pe un ton amabil:

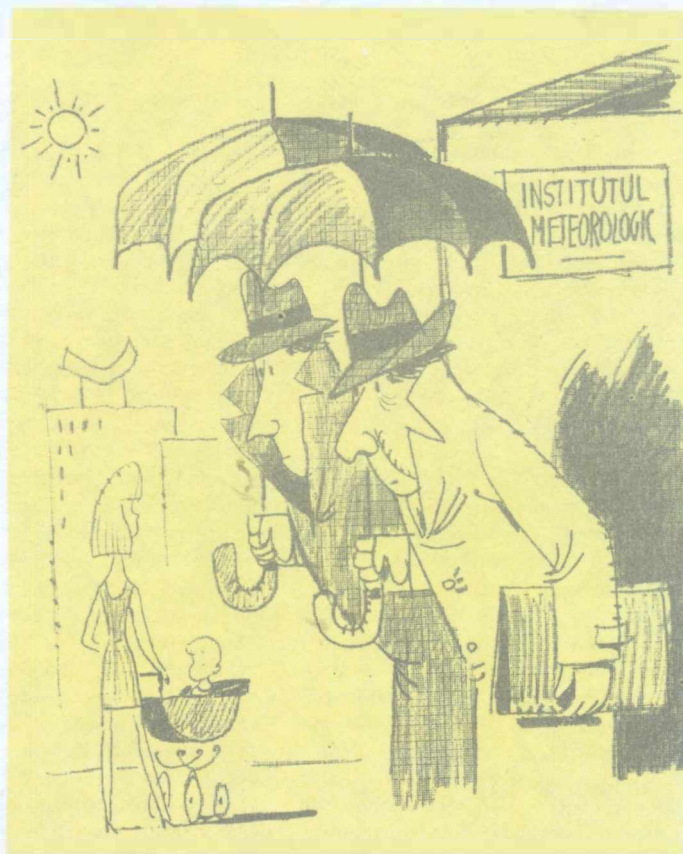
— Ai vreun proiect pe astăzi după masă?
La care fata îi șopti cochec:
— Sînt liberă și timp am berechet,
Ba pot chiar să renunț să trec pe-acasă.

Apoi roși, lăsînd în jos privirea...
(Mai știi de unde sare fericirea?)
Iar el îi spuse, plin de complezență:

— Deci, pentru că azi nu ești ocupată,
Te rog atunci, cu multă insistență,
Să stai să-ți termini statele de plată.

4 URZICA

Eugen Taru

— Dacă noi n-o să ne luăm după
prognoza noastră, atunci cine?

BELMONDO

la „Baba Runca“

cături, strigăte și comenzi. În fața mea se desfășoară «Baba-Runca».

Mașina, după ce s-a golit de mine s-a întors. Înaintez printre copaci. Pe lângă mine mășăluiesc infanteriști austrieci ai anului 1789. Nimeni nu mă bagă în seamă. Am senzația visului când, deși trăiesc în el contemporan, prin fața mea trec oameni care au pierit demult. Înaintez și... jos peste apă, pe un pod de lemn, năvălesc husarii austrieci. Urlete, comenzi scurte, tropote de cai, oameni ce se prăbușesc în apă loviți de gloanțe și săbii. Revoluționari francezi apără podul cu disperare. O voce strigă din megafon: — «Motor!» Apoi o altă voce: — «Atenție! Soldați francezi, călăreți austrieci, revista «Urzica» e printre noi! Oamenii năvălesc din nou. Se repetă scena, iar eu mă pregătesc pentru reportajul de față. Pe platoul cinematografic se filmează «Mirii anului doi», producție franco-română.

**...Decît mare cascador,
Tot mai bine în umor!**

— Hei! Cavaleria austriacă... nu stați ca babele!

Călăreții năvălesc în galop pe pod. Apărătorii francezi, în frunte cu Jean Paul Belmondo, îl apără. Primii atacanți sînt cascadori. Parul uriaș cu care e înarmat Belmondo lovește un cascador în cap, infundîndu-i chipiul pînă peste urechi. Cascadorul dispăre, zvirlit peste parapetul podului. Se aude un strigăt de groază și... cascadorul se prăbușește în gol, căzînd de la mare înălțime... pe niște saltele grozave, rămînînd liniștit. O caleașcă trece în goana cailor. Explozie. Îi sare roata. Cascadorul este zvirlit la 10 metri. Îmi bate inima.

Mă apropii de un soldat francez al revoluției, cerîndu-i un foc. Omul nu catadicsește să-mi răspundă. Era manechin! Un tînăr reporter se apropie de un actor francez adresîndu-i-se într-o franceză impecabilă. Francezul îi răspunde într-o românească dulce: — Ce ziseși?... Bătălia continuă. Se repetă scena. Husarii Austriei atacă din nou. Belmondo îi doboară pe toți, răsturnîndu-i pe unde le era locul să moară! Ah! De-aș putea să-i iau lui Belmondo un interviu! Dar omul e atît de preocupat de scenă încît nici nu vede în cine dă. Nu pot să risc un par pe spinare! De sus năvălește, a nu știu cîta oară, cavaleria dușmană. Căii se prăbușesc conform scenariului. Un cascador gras se rostogolește pe pod. Fetele de la croitorie și machiaj se reped în jurul lui pentru a-i șterge uniforma de praf. Cascadorul e fericit.

— În viața mea nu s-au învîrtit atîtea fete în jurul meu! Bine că nu-i nevastă-mea aici!

Se întoarce ca să moară din nou. Un marchiz cu perucă se apropie de mine:

— Sînteți de la «Urzica»?

— Da, domnule marchiz!

— Nu puteți scrie, frate, de un vecin al meu care îmi tulbură liniștea în fiecare seară? O ține numai în cheful, scandaluri, beții...

— Stă lângă castelul dumneavoastră?

— Da, domnule! Îmi răspunde marchizul indignat.

— Dați-mi numele lui să-i tragem o salvă!

Toți morții la bufet

Cad morți de o parte și de alta. Sub ploaia de gloanțe, Belmondo se repede la un camarad căzută zmulgîndu-l de pe pod. Mortul, cu o rană în piept, e apucat de un

strănut grozav. Îi intrase praf în nas! Deodată împușcăturile au încetat. Cavaleria austriacă se retrage cu pierderi uriașe. Gîndiți-vă și dv.! Un escadron doborît de un singur om! E o treabă! Morții zac care pe spate, care într-o rină, mă rog cum se așază morții! De undeva un pîlc de călăreți dau buzna pe pod. Probabil că n-au auzit încetarea luptei. Văzînd o astfel de treabă, morții sar peste parapet, ferindu-se. În sfîrșit, lucrurile se lămuiesc, iar morții dau buzna la bufet. Sînt frînți de oboseală, însă toți bine dispuși! Un husar austriac prinde o șopîrlă pe care și-o pune pe mină, spunînd într-o austriacă grozavă: — Olio, parcă aș fi la mine la Mihăilești!

Un francez de lângă el murmură supărat: — Nu i-a dat chenzina vestii! Cîcă n-are delegație! Ce țî-e și cu contabilii ăștia! Trei infanteriști francezi țopăie după melodia unui tranzistor:

D-aolică Leano... D-aolică Lino!... Tropai, tropai, ropai, ropai!

Eu și Belmondo față în față

Pauza s-a terminat. Se reiau sce-

nele, vorbindu-se mult franțuzește și muncind și mai mult românește. Căii aleargă în galop nebun. Un operator francez e lovit de cal. Aparatul îi zboară în cap. Belmondo e izbit la picior. Se lasă în jos, cu fața crispată de durere. Nu mă pot apropia acuma pentru interviu. Mai aștept. Toate armele trag. E un fum de nu vezi la un metru. Deodată, ceva mai departe, îl zăresc pe Belmondo singur. Mă reped. În sfîrșit, sînt la un pas de fericire. Nu trebuie s-o scap!

— Monsieur Belmondo!

Omul se întoarce surprins.

— Permetez-moi, je suis...

— De la ce ziar? mă întrebă el

într-o românească impecabilă.

— De la revista «Urzica»...

— Citesc «Urzica»!

Rămîn cu gura căscată. Sînt în al optulea cer. Cîtă amabilitate! Întrebările se bat la gura mea ca milogii la pomană!

— De cîte ori ați murit pînă acum?

— De două sute de ori.

— Nu credeți că e exagerat pentru un muritor?

— Ce să fac, domnule? Țsta-i focul scenaristului! Pînă nu-și omoară eroul, nu se simte în apele lui.

— V-ați dedicat filmului de la început sau ați avut o altă profesiune?

— Sînt inginer economist!

Fac niște ochi cît roata carului.

— Inginer?

— Da. Ți se pare curios?

— Mă miră trecerea asta de la o profesiune atît de...

— Îmi plac visele! Filmul imi dă această posibilitate...

— Am observat că sexul slab are o mare slăbiciune pentru dumneavoastră.

— Cred că mai mult pentru nume și afix! Scuză-mă o clipă!

Și Belmondo se repede pe pod cu parul în mină. După ce doboară regimentul de husari se întoarce liniștit. Nu pot spune că n-am noroc!

— V-ascult! imi spune plin de amabilitate.

— Pot spera că veți adresa cîteva cuvinte cititorilor «Urzicii»?

— Dacă vă face plăcere!

Amețesc de bucurie!

— Cum vă înțelegeți cu echipa română?

— Tot atît de bine ca și cu dumneata.

— Dacă n-ați fi fost actor ce ați fi vrut să fiți?

— Cascador.

— Hm! Pentru asta vă trebuie și aptitudini.

— A fi cascador înseamnă a forța zilnic viața!

— Ceea ce dumneavoastră nu cred că veți face niciodată! Îi răspund eu.

Belmondo zîmbește, privindu-mă amuzat. Nu vreau să abuzez. Îi mulțumesc pentru bunăvoința arătată și pentru frumoasa limbă românească pe care o vorbește. Am dat lovitura!

— Mii de mulțumiri, domnule Belmondo!

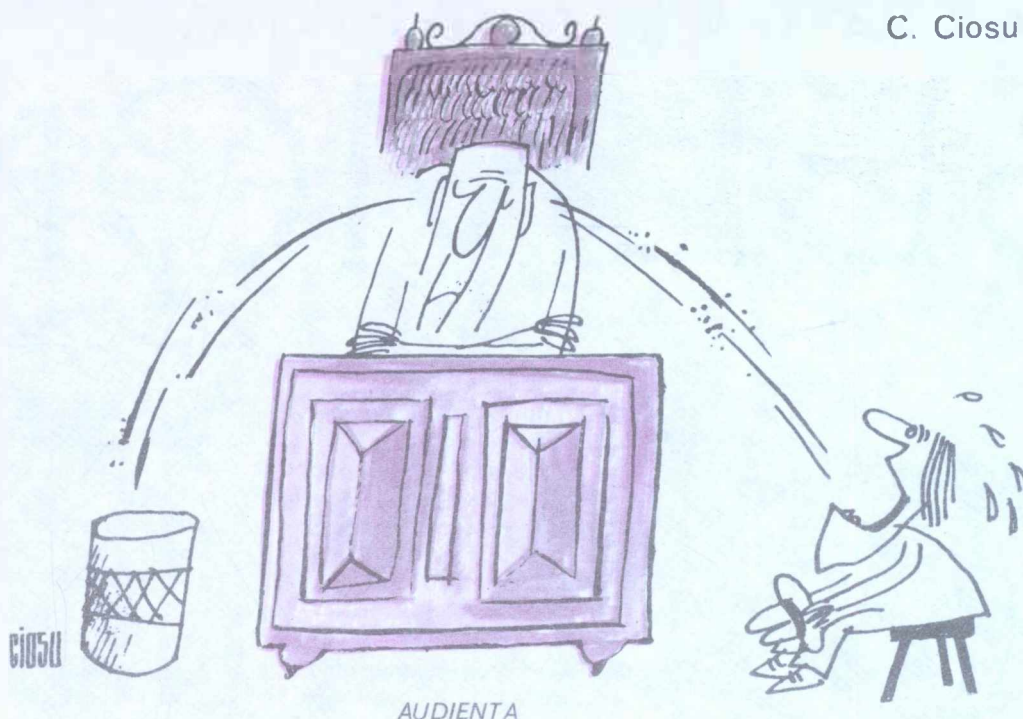
— N-aveți pentru ce! Și, întin-

(URMARE ÎN PAG. 13)

FIECARE CU PĂREREA LUI

*Din constatările
unui dentist*

- Cine poate, oase roade.
- A suferit atîta din cauza durerilor de dinți, încît — și atunci cînd i-a repartizat locuința — i-a dat-o cu *abces* la baie.
- Toți clienții mei sînt niște «gură-cască».
- Una e să tragi la măsca și alta să tragi de măsca.
- Cu tot progresul științei, nimănui n-o să-i iasă dinți de lapte-praf.
- Adevăratul dentist trebuie să aibă cite un dinte împotriva oricui.
- Măseaua de minte apare ultima. Adică, atunci cînd începi să ai minte, dar să nu mai ai măsele.
- Cînd suride, are un suris mai pus decît dinții.
- Și cînd te gîndești că, distinsul diplomat își ținea, noaptea, în pahar, Impecabilul său suris pentru a doua zi.
- Dinții fac surisul și colții rînjetul.
- Nu se cască fără să duci mîna la gură, decît în două împrejurări: la dentist sau cînd mori.
- Supa nu se mestecă în măsele și nici sosul nu se bea din farfurie.
- Cit mă lubești tu pe mine?
— Ca pe dinții mei, iubito!
Și, nedeșteapta, s-a supărat pe el și a plecat la mama.
- Femeia rea n-are nevoie de dinți. Îi ajunge gura.
- Un condamnat la moarte, în America, cere să fie dus la dentist.
— Dar ce nevoie mai ai dumneata acum de dinți, cînd, mîine, vei fi executat?
— Tocmai de-ai — răspunde condamnatul. Vreau să fac repetiția de scaun electric.
- — Ah, domnule doctor, mă doare o măsca de-nnebunesc.
— la să vedem? Care din ele?
— Aia pe care mi-ai scos-o ieri.
- — Felicitările mele. Ai niște dinți ca de elefant.
— Și ce-mi ține mie de cald? Eu mîncînc la birt, nu în junglă.
- Cînd te bați cu unul, nu uita înțelepciunea dictonului... «dinte, pentru dinte».

Pantofii de

I. Avian

În privința apariției pe pămînt a gestionarilor, circulă o sumedenie de versiuni, fiecare bazată pe date și izvoare precise. Astfel, din memoriile omului din Neanderthal reiese că primul gestionar biped ar fi fost responsabilul magazinului universal «La peștera veselă». Acestuia, în urma unui control inopinat, i s-a găsit o lipsă în gestiune de 150 bolovani cremene pentru aprins aragazul și 120 tone carne macră de zimbru congelat.

La proces a primit o condamnare de 20 de ani groță silnică.

Și alte izvoare ne vorbesc despre apariția pe pămînt a primilor gestionari.

Despre tata Noe circulă versiunea semi-oficială că bătrînul lup de mare n-ar fi fost decît gestionarul unei menajerii plutitoare, instalată pe o corabie, spre a eluda dispozițiile fiscale pămîntene.

Autenticitatea acestei variante se întemeiază pe adevărul istoric că Noe a luat pe corabie cite două animale din aceeași specie. Pentru prăsilă? Aș! Un animal pentru el, celălalt pentru ciubuc. În ziua cînd i-a picat controlul, Noe a încercat să scape de rigorile legii, inundînd registrele. După sistarea potopului, toate animalele au fost

regăsite. Dispăruseră numai leii.

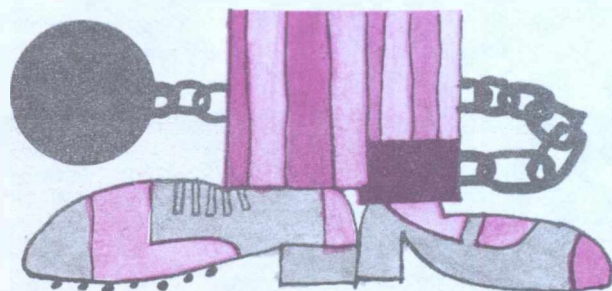
O versiune ajunsă de curînd în circuitul istoric susține că primul și în orice caz cel mai abil s-a dovedit a fi Nero, gestionar, și în timpul liber împărat. El administra cîteva mari depozite cu materiale de construcții, materiale obținute nu se știe prin ce mijloace, sau chiar dacă se știa, istoricii nu au consemnat amănuntele, de teamă ca Nero să n-o facă pe nebulun. Spre a intra cît mai curînd în legalitate cu gestiunea, Nero a dat foc Romei, apoi a reconstruit-o urgent cu materialele nefacturate.

Din păcate, spațiul restrîns ne silește să oprim aici scurta noastră incursiune în negurile istoriei și să revenim la contemporaneitate.

Cert e că Rancz Atila nu este primul gestionar de pe pămînt. Nu este nici măcar primul gestionar al unui magazin de încălțăminte din Tîrgu Secuiesc. Și dacă îl po-

menim, totuși, în aceste succinte anale, înseamnă că omul și-a cîștigat merite. Da! Și-a cîștigat merite și mai cu seamă și-a «cîștigat» lei 91 000.

Trebuie să recunoașteți, iubii cititori, că a stoarce o sută de mii de lei din tocure, pingele, căpute și tălpi gata asamblate, e muncă de artist!... Dacă trăia pe vremea omului din Neanderthal (și se pare că nu-i lipsesc afinități cu acesta), probabil că Neanderthal l-ar fi menționat pe Atila Rancz și nu pe naiul gestionar al «Peșterii vesele». Da, nai! Pentru că acela n-a întocmit contracte fictive de vînzare a bolovanilor cremene, precum a procedat cu încălțăminte, urmașul său, însușindu-și contravaloarea mărții. Spre rușinea cetățenilor din preistorie, care nu se puteau lăuda cu gestionari de talia lui Atila Rancz, noi, cei din secolul XX ne putem mindri, întrucît contemporanul nos-

Cințec vrăjitoresc

Toate știu, toate ghicesc!
Că am har vrăjitoresc!

Dau și-n bobi, citesc în palmă
Și fac farmec la iubit,
Iar pe loc eu o sudalmă
O transform în ciripit...
Și în cărți sint ghicitoare
Iar de vrei să ai noroc,
Să citești fără-ncetare
Numa-n cărțile de joc...

În cafea ghicesc, în ceașcă,
Ți spun tot ce îți dorești,

Ștefan Tita

Și te plimb ca-ntr-o caleașcă
Unde nici nu te gindești...
Eu la toate le știu leacul
Și te prind ca într-un laț.
La cafea eu iau caimacul,
Tu te mulțumești c-un zaț.

De-mi aduci doar o găină,
Merge greu să-ți spun de dor,
De adaugi și făină
Parcă merge mai ușor...
De-mi aduci și ousoare
Ori de pui, cițiva pitaci,
Imi voi lua ca ajutoare
Chiar și 40 de draci...

V. Timoc

INFORMAȚII

aur!

V.D. Popa

COOPERATIVE RURALO - BUCUREȘTENE

La sediul cooperativei de consum din Jilava:

— Tovarășe președinte, vreau să-mi fac niște haine de comandă pentru nunta lui fiu-meu...

— Dacă-i vorba de nuntă, nu mai sta. Dă fuga la secția noastră de sifonărie și comandă de pe acum cite sifoane o să fie nevoie la masă.

— Pină la sifoane, vreau să arăt cum trebuie cînd i-o pune pirostriile băiatului.

— Foarte bine! În ziua respectivă, te prezinți la frizeria noastră. Te tunde, te rade, îți face o frecție și la nuntă lumea n-o să mai știe care este ginerica și care este socrul mare.

— De cite ori să-ți repet că, mai întii, vreau un costum frumos, de comandă, să-mi vină ca turnat...

— Turnat?... Rezolvă asta secția noastră de turnătorie din București.

— Face și costume?

— Face planul lună de lună, tovarășe! Că lucrează în serie, pe virament... Acolo, te duci la șeful secției să-ți spună pe ce stradă din Capitală s-a mutat secția noastră metalurgică.

— Doar n-o să-mi comand un costum de cavalier ca în evul mediu. Doar merg la nuntă, nu la bal mascat!

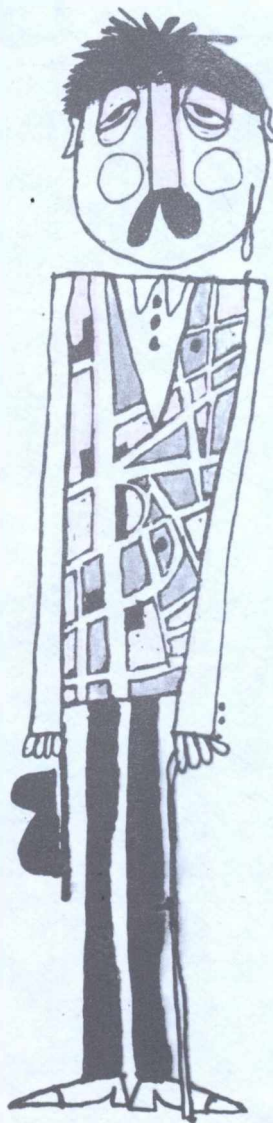
— Știu, măi omule. Dar la metalurgie întrebi de Ionică și-l rogi să-ți spună în ce schimb lucrează vărul său de la secția noastră de mase plastice, tot din București.

— Eu vreau un costum din stofă...

— Mai încapе vorbă?... Vărul lui Ionică însă îți dă adresa croitorului său. Și, dacă o să fii mulțumit, poate o să-l recomanzi la cei din comună, care se plîng de lipsa unei croitorii.

— Uliu, tovarășe președinte! Cîte drumuri pentru un costum de haine!... Dacă e pe-așa, cooperativa noastră de consum a devenit...

— Ce-a devenit, domnule?

— O cooperativă de consum a nervilor noștri!

La sediul cooperativei de consum din Tărtășești sau Afumați (la alegerea Uniunii județene):

— Măi, tovarășe, mi s-au tocit tocurele la pantofi, iar în comună n-avem cizmărie. Ce fac?

— Iei autobuzul de București.

— Ce să caut în Capitală?

— Cauți sediul secției noastre de pictură că nu știu exact pe unde este. Acolo îți face o firmă frumoasă cu «Atențiune, ciine rău».

— Păi n-am nici un ciine...

— Poate-ntr-o zi o să ai. Și atunci ce-o să te faci? Pină comanzi firma, pină e gata, ciinele dumitale nu-ți mușcă oamenii care-ți intră-n curte și le plătești pantalonii?

— Eu vorbeam de tocure, nu de pantalonii!

— Ajungem și la tocure. Pentru ele, te duci în București la secția noastră de mecanică. Spui că te-am trimis eu să-ți faci niște blacheuri solide.

— Blacheuri la tocure scilicite?

— Dacă-ți pui alte tocure noi, tot o să se tocească!

— Dar de ce cooperativa se îngrijește să deschidă secții în București și nu aici în comună?

— Știi că ești nostim?... Dar ce, vrei să ridi de noi cei de la cooperativele de consum din Fundulea și Dragomirești? Adică ei să fie mai bucureșteni decît noi?... În Capitală, ele fac un dever, mamă-mamă!

— Da?... Atunci nu înțeleg de ce v-ați oprit la atît. Eu, să fiu în conducerea cooperativei de aici, nu m-aș lăsa pină n-aș deschide peste drum de Gara de Nord din București cea mai grozavă secție...

— Ce fel de secție?

— Una de reparat locomotive! Să vedeți ce dever ați avea!

NU VĂ SUPĂRAȚI, N-ATI VREA SĂ DAȚI FŪȚIN ȘI LA PĂSTRĂMA MEA?

ȘI ESTI SIGUR CĂ ÎNCUȚĂȚUL ALA DE ȘEF A ÎNTRAT TOCMAI ÎN RESTAURANTUL ĂSTA?

CE-MI PASĂ, DOAR NU-I RAIONUL MEU!

SĂRI TOV. OSPĂȚAR, ARDE!

PĂI SE VEDE CĂ ESTE DIN CAPRĂ NEAGRĂ!

DECE ARE O CULOARE ASA DUBIOASĂ PĂSTRĂMA ASTA?

TIN SĂ-I ANUNȚI PE TOVARĂȘII DELA SANEPID CĂ-N UNITATEA NOASTRĂ NU MAI EXISTĂ NICI O MUSCĂ.

PREPARARE MUST

NU SE MAI ÎNVERZESTE FIOLA AIA, O SUTĂ DE ANI, DOAR AM BĂUT MUST ROȘU

CREDEȘI CĂ ÎNȚELEȘ
GRESIT, EU AM CERE-
RUT PASTRAMĂ
DE CAPRĂ!

CUM ÎȚI PERMITEȘI SĂ
MĂ INVITI ÎN VIEȚA
SĂ CULEGEM
RAZACHIE?

PASTRAVEȚI ACRI NU
VEM, DECE NU SER-
VITEȘI ÎNSĂ DIN
JUSTUL CASEI?

HEI, CE SE
AUDE CU
PASTRAMA

VINE
VINE!

LA CĂSUȚA CU
FLORI ÎN BALCON.

RESPONSABIL

ȘI DACĂ REUȘIȚI SĂ CONVIN-
GEȚI CLIEȘII CĂ LA MUST NU
MERGE PASTRAMĂ, CI ESCALOP
CU CIUPERCI, NE FACEM PLANUL!

Răspuns

LA O ÎNTREBARE

Sadi Rudeanu

Unii dintre cititorii noștri ne întrebă adeseori ce trebuie să facă pentru a deveni umoriști. Îmi permit, în cele ce urmează, să răspund la această întrebare sub forma unui interviu imaginar. Deci, eu voi pune întrebările în calitate de redactor și tot eu voi da răspunsurile, în calitate de intervievat. Este, de altfel, interviul cel mai convenabil, deoarece, voi avea grijă să nu-mi adresez întrebări care să mă pună în încurcătură și, mai ales, voi fi teribil de spontan. Visul de o viață al tuturor umoriștilor.
Deci să începem.

— Care va să zică, ce răspuns te poți da la întrebarea: «Ce trebuie să fac pentru a deveni umorist?»

— Dacă știam răspunsul la această întrebare, poate deveneam și eu.

— Eram sigur că o să-mi răspundeți cu o glumă. Totuși, să trecem la fapte!

— Dacă e vorba să trecem la fapte, s-ar putea să vă dezamăgesc. Mai bine-zis, pe cititori. După părerea mea, și a altora, umorist nu poți să devii. Umorist trebuie să te naști încă n-am auzit să existe vreun profesor care să te învețe să ai haz!

— Totuși, există foarte mulți oameni care, deși au haz, nu profesază umorul.

— Să precizăm: există mulți oameni care au haz, dar și mai mulți care cred că au haz. Aceștia din urmă sînt cei mai periculoși...

— Să revenim la întrebarea noastră. Admitem că cel dornic de a deveni umorist are un haz înăscut! Ce trebuie să facă dacă vrea să ajungă umorist?

— Să se lase!

— S-ar părea că vă este teamă de concurență!

— S-ar părea numai. Nu că vreau să trag spuza pe turta noastră, a umoriștilor, dar sînt atît de puțini în lume încît nu poate fi vorba de teamă de concurență.

— Totuși, de ce sînteți atît de pesimist pentru viitorul unui viitor umorist?

— Pentru că știu ce-l așteaptă! Mai întîi publicul, care nu iartă. Apoi, criticii, care nici ei nu iartă. Și, în sfîrșit, o a treia categorie și cea mai neiertătoare...

— Care?

— Ceilalți umoriști!

— Dumneavoastră aveți necazuri cu umoriștii?

— Da. Cu cei mai slabi decît mine am necazuri mici și din cauza celor

mai buni decît mine am necazuri mari.

— Să spunem că pretendentul la titlul de umorist nu se sperie de aceste greutăți. Mai sînt și altele?

— Sigur. În general, cu puține excepții, un umorist nu este recunoscut ca atare decît postum, sau în cel mai bun caz după ce a trecut de 60 de ani.

— Dumneavoastră în ce situație sînteți?

— Eu mai am cincisprezece ani!...

— Și de ce credeți că se întîmplă așa?

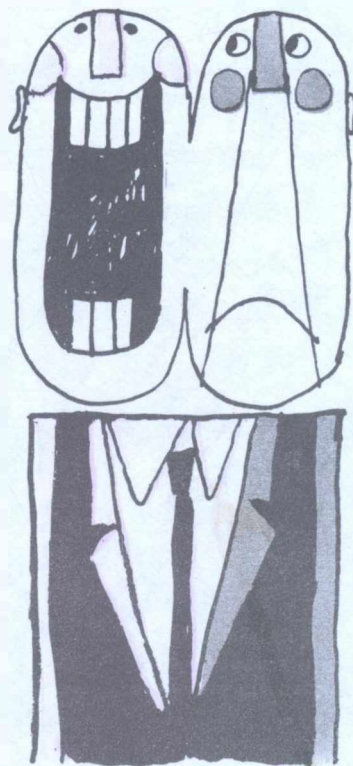
— Pentru că, la fel ca și la fotbal, în umor cei mai mulți specialiști nu sînt pe teren, ci în tribune! Numai că la fotbal există un avantaj. Cînd, să zicem, Dumitrache dă un gol, e gol. Nimeni nu-i poate contesta: Cînd un umorist scrie o schiță, cinci sute de cititori pot spune că are haz! Dar alte cinci sute pot spune că nu are! Și nu poți să-i contrazici! Nu le place, n-au rîs și gata! Nu poți să le spui: «Ba ați rîs!» La fotbal există un arbitru care consemnează golul! În umor există mii de arbitrii și fiecare consemnează ce vrea!

— Grea meserie!

— Grea, dar frumoasă! Ești umorist și faci să ridi o sală de o mie de oameni!

— Este adevărat că umoriștii sînt triști?

— Nu. Umoriștii sînt triști numai cînd, citind sau ascultînd ceea ce au scris ei, spectatorii sau cititorii rămîn și ei triști! Și... se întîmplă!

— Ați putea să-mi dați o definiție a umorului?

— Da! Și, ca să fiu sincer, nu mi-a venit în minte acum. Am gîndit-o mai de mult!

— Care este?

— Umorul e ca gripa: vine la cine vrea și dă mari dureri de cap!

— Că dă dureri de cap, sînt de acord. Că umorul vine la cine vrea, iar sînt de acord. Dar că e gripa, nu. Gripa e contagioasă. Ar însemna că eu, dacă stau acum lingă dumneavoastră, miine sînt umorist!

— Numai dacă strănut! Și, după cum ați observat, încă n-am strănutat! Și nici n-o s-o fac.

— Să revenim la întrebarea noastră: ce trebuie să facă cineva pentru a deveni umorist?

— Dacă cititorii care v-au scris nu suferă de ficat, de inimă, de rinichi sau de astenie, să încerce.

— Și dacă vor reuși?

— Dacă vor reuși o să sufere de toate astea după aceea.

— Și acum, răspunsul neumoristic.

— Bine. Părerea mea este că cine vrea și poate deveni umorist nu cere sfaturi. Devine.

— Și atunci ce să facă?

— Să citească, să citească, să citească și să scrie. Și dacă are haz, o să-l citească și alții pe el!

— Și acum o ultimă întrebare: ați spus mai înainte că aveți necazuri mari din cauza umoriștilor pe care îi socotiți mai buni decît dumneavoastră. Ați putea să-mi numiți cîțiva dintre ei?

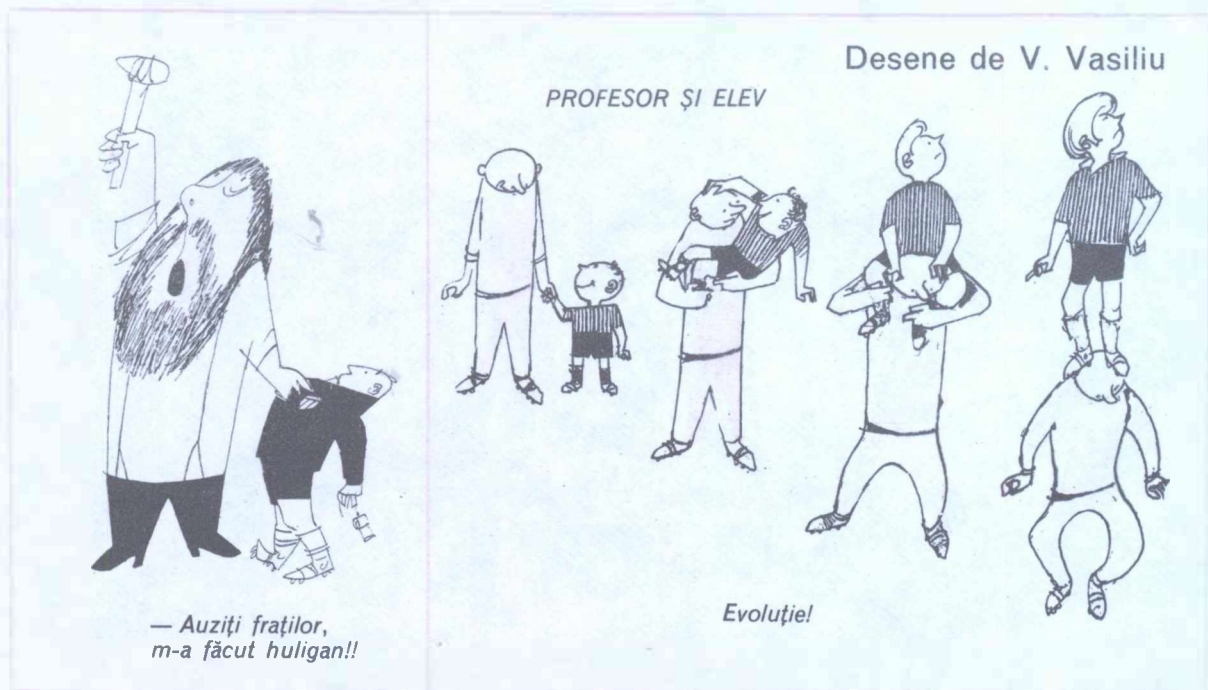
— Da! Dar te-aș ruga să-mi numești cîțiva redactori pe care îi socotești mai buni decît dumneata.

— Cu plăcere, dar spațiul ce mi s-a acordat s-a terminat!

— Înseamnă că s-a terminat pentru amîndoi...

— Desigur.

— Atunci, să nu abuzăm totuși...

— Auziți fraților, m-a făcut huligan!!

Evoluție!

NECAZURILE LUI NELUȚU

Veronica Bertoli

Că trăim într-o epocă de înflorire a științei și tehnicii o știu și copiii.

Bunica are părul coafat permanent și colorat în fiecare lună altfel: roșu, galben, mov... numai alb nu. Visul ei cel mai arzător este să se introducă roboți în magazinele Alimentara. Bunicul face gimnastică dimineața după radio și, la aperitivul cu Gerovital, îi place să discute despre senzația pe care a avut-o Armstrong când a pus piciorul pe lună. Mama poartă rochii din metal, căciuliță și ochelari de cosmonaut, lucrează la mașina electronică de calcul și idolul ei e doctorul Barnard care se ocupă cu problemele de inimă. Tata, ce să mai vorbesc? El ar dori să se nască pe apă, pe lângă pământ, aer și apă, încă ceva care să poată fi cercetat. Noroc că a nimerit să lucreze în domeniul fiziunii nucleare, că altfel murea de plictiseală. Dar știu eu ce-și dorește mai mult și mai mult: un automobil atît de grozav, încît să poată depăși absolut tot ce înfîlnește pe șosea, chiar și un avion.

Toată lumea se ocupă de lucruri mari. Iar pe mine cum mă tratează? Într-un mod revoltător de demodat.

Eu sînt un copilăș drăgălaș, micuț, grăsuț și drăguț. Sînt «mumos» și mintos. Am urechiușe și piciorușe. Mi se pune funduliță și mă plimb prin grădiniță. Învăț poezile frumusele cu furnicuța-hărnicuța, maimuțica-mititica și Bombonel-elefanțel. Și cînt:

Tăticușul, mămicușă
Bunicușul, bunicușă
Au fost și ei mititei,
Dar acum sînt voinice!

Mă joc cu biluțe și animăluțe, cu cartonașe și balonașe. Dacă pap lăptic, capăt un pupic. Dacă nu stau pe oliță, mă aleg cu o bățăiță.

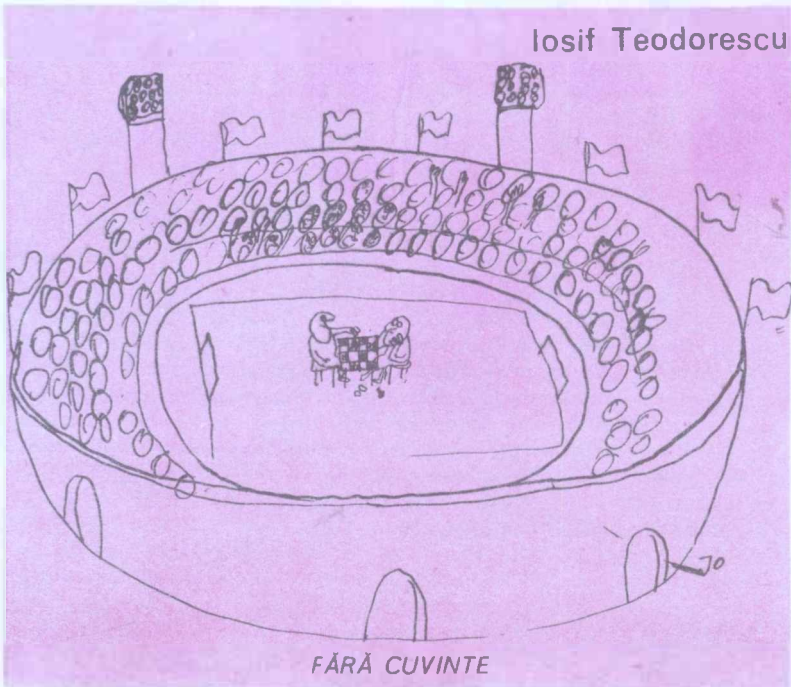
Și dacă să ascult nu vreau, îndată mă înghite Bau-Bau.

Mă întrebă cineva dacă sînt de acord cu limbajul ăsta... pueril? Mă întrebă vreunul din ei la modul serios: «la ascultă, loane, tu cam ce planuri ai pentru secolul XXI!» Da' de unde! «Neluțule, strigă după mine bunicul, nu ieși afară dezbrăcat!» Ca și cum ar fi văzut el vreodată pe cineva umblînd gol pe stradă... «Pune-ți fulărașul, pușorule, că iarna e frig», mă dădăcește bunica. «Privește, Neluțule, ce cățeluș frumușel!», zice mama. Își închipuie se vede că aș putea lua animalul ținut în

zgardă drept cămilă... Iar tata își ia un aer grav și-mi spune: «Uite, băiețuș, și-am adus un trenuleț. Asta e locomotiva, astea sînt vagoanele». Pe urmă se dedă la un lucru penibil: umblă în patru labe și face ca trenul: u-uuu! Ar trebui să-i destăinuiesc că cunosc la perfecție cum arată un modul lunar, dar mi-e milă de el.

Este sau nu cazul să fiu indignat? Sînt un copil în toată firea, ce naiba! Lasă că știu eu ce am să fac ca să le impun respect: am să-mi las barbă.

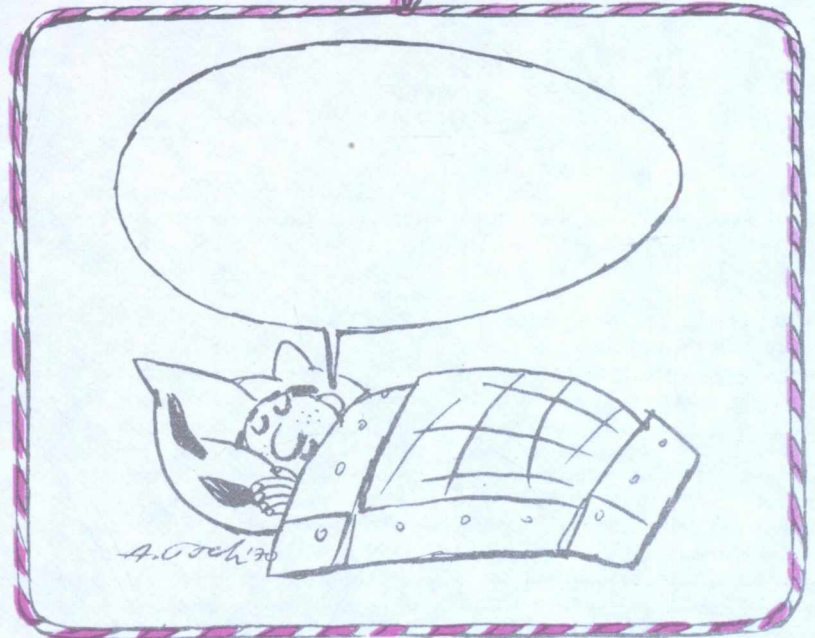
FĂRĂ CUVINTE

DESENAȚI

CU NOI

de A. POCH

PUBLICĂM MAI JOS DESENUL SELECȚIONAT LA CEL DE AL 14-LEA CONCURS «DESENAȚI CU NOI»

Liana K (Loco)

— Gata, tu! Mă duc la plajă!...

GHIVECIUL

Pe șoseaua București-Oltenița, în apropierea kilometrului 55, își are sediul fabrica de conserve «Valea Roșie». Tot aici își au sediul și vreo 250 de tone de compot de caise, nectar și must, care s-au dovedit a fi necorespunzătoare calitativ. La asta se mai adaugă vreo 7 000 de cutii de nectar și alte 7 000 de plicuri cu supă, iar noi ne vedem obligați să adăugăm că la «Valea Roșie» situația e cam... albastră, dacă nu chiar supă-rătoare.

Am mai aflat de asemenea că din fondurile întreprinderii și-au luat valea vreo 165 000 de lei care au zburat. Nu vă mirați! Banii au zburat și la propriu și la figurat, deoarece au fost investiți în varză și ardei, legume achiziționate în cantități peste necesarul producției, și care, din cauza depozitării îndelungate, au făcut... fluturi.

O singură soluție ar mai fi: să se reprofileze de urgență o secție care să colecționeze și să claseze fluturii pentru insectare, spre a se recupera măcar astfel o parte din banii care s-au făcut... varză.

Cînd a constatat «Urzica» acest nemaipomenit ghiveci de caise, varză și ardei, un cetățean oarecare a exclamat:

— Arde-il...

Un nou soi de gură cască?

Încă nu știu de ce, dar zilele trecute, cineva de la Centrala pentru valorificarea legumelor și fructelor afirma că acea categorie de palavrăgii, lăudăroși, neatenți cu actele instituției etc, ar fi împărțită pe «soiuri». Nu-mi venea să cred și-am vrut să-mi conving propria-mi piele de a levăr. Deci am trecut la efectuarea unor investigații asidui, începând chiar cu respectabila instituție mai sus citată. Am pândit deci momentul (deși n-am alură de detectiv!) și am dat buzna în plină ședință a mai marilor de aici.

— Desigur tovarăși, începuse cel mai mare, la noi problema păstrării și manipulării documentelor secrete, e ca și rezolvată. Nu controlăm, nu ținem evidențe, nu facem sondaje! Fiecare facă ce știe că legea-i lege!...

Prea multe din ședință n-am înțeles, dar sper, stimați cititori, că dumneavoastră ați înțeles totul. Și «rezultatele» n-au întârziat să se vadă. Spre exemplu, Vasile Popescu, inginer agronom la Centrul informațional și de calcul ce aparține de sus-menționata instituție. Cică la domiciliul domniei sale deschisesse un birou special de documente secrete.

Dar «secretul» s-a aflat. Așa că, vrind-nevrind, onorabilul manipulator de documente secrete, inginer Vasile Popescu, s-a trezit acasă cu o mică percheziție. Și într-un sertar s-a găsit un document ce nu conținea

mai mult de... 13 file șapirografiate și pe care era aplicată ștampila «Strict secret». Apoi o adresă, apoi două ștampile, apoi alte hirtii și hirtiuțe...

Secrete toate. Dar la el acasă.

Pe un alde Popescu l-am întâlnit și pe la fabrica de mobilă din comuna I.L. Caragiale, județul Dimbovița. Și aici e un nou «soi». Evident, în rindul celor care trebuie să vegheze, să sondeze, să centralizeze s.a.m.d. Pentru că de n-ar fi acest «nobil soi» de «gură-cască», inginerul Nicolae Negoescu n-ar fi putut ieși din amintita întreprindere cu o servietă doldora de documente, nedestinate publicității. Singura diferență esențială: aici ședința «mai marilor» s-a ținut după formidabila dibuire a lui Negoescu.

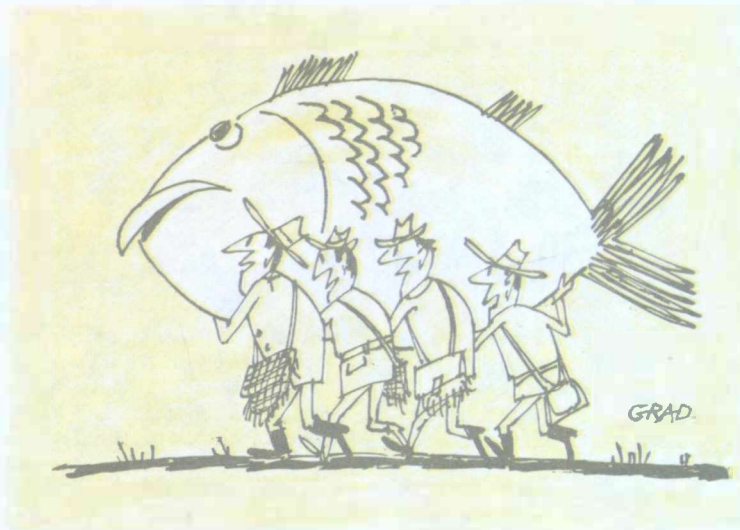
Între cele două cazuri însă există și niscaiva elemente comune pe care, pentru a nu lungi vorba, le enumăr mai jos:

a) Popescu și Negoescu meditează acum la faptele lor. Dar meditează pe sălile Procuraturii, în faza de cercetări.

b) Mai marii instituției, și respectiv ai întreprinderii vizate, pregătesc o nouă ședință și nu găsesc tema adecvată. Ne permitem s-o sugerăm: «Cum scăpăm de gură-cască».

Concluziile, sperăm, ne vor fi comunicate și nouă!

Petre H. Bucovineanu

— Să mai spună și acuma că e... minciună pescărească!

Al. Clenciu

— Ce înseamnă mizeria asta?

URZICO DE DEPARTE-TI SRIU

DRAGĂ URZICO,

La circa sanitară Tirgușor-Constanța, soră medicală este Munteanu Maria, care, din păcate, suferă de niște obiceiuri devenite cronice. Obișnuiește zilnic să invite la dispensar mamele care au copii mici pentru a le distribui lapte, iar dinsa, în loc să fie prezentă, ia-o de unde nu-i... Din această cauză mamele se întorc acasă cu sticlele goale, iar laptele aflat la dispensar rămâne în bidoane până se acrește de crezi că-i borș...

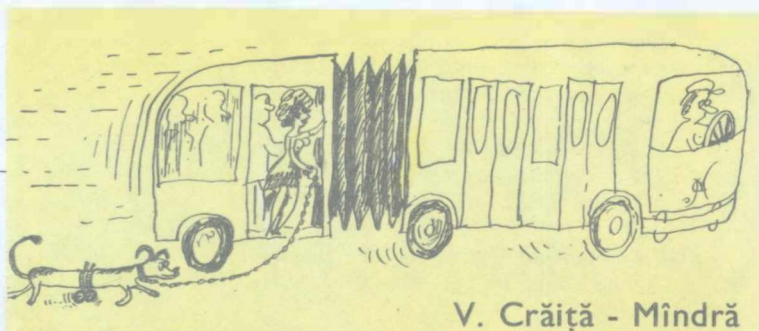
Și mai e ceva: madam Munteanu nu se jenează, de pildă, să pretindă pacienților care vin pentru tratamente bani sau alimente sub formă de găini grase, ouă cît mai proaspete și usturoi de soi...

Nu știu însă dacă acum o să mai aibă poftă de mîncare. Și nici nu e cazul să-i recomandăm vreun tonic!...

Sticlaru Marin, Constanța

URZICUȚO,

Nu demult, Întreprinderea de prefabricate industriale și deservire din Ploiești

V. Crăiță - Mîndră

a expediat C.A.P.-ului Cozia din județul Iași cantitatea de 5 966 șpalieri din beton din care cooperativa a trebuit să dea de o parte 1 850 de bucăți deoarece erau atît de deteriorați de parcă ar fi trecut peste ei un tren de marfă. Acest stoc, adică șpalierii defecti, C.A.P.-ul Cozia a fost nevoit, în cele din urmă, să-i arunce într-un șanț că doar nu era să-i așeze în hambare.

Iată însă că, pînă la ora actuală, întreprinderea din Ploiești, care a produs acești șpalieri (mă refer la cei care nu pot fi folosiți) nu a dat încă nici un semn de viață cu privire la asumarea directă a pagubei, motiv pentru care suma de 36 000 de lei, cît reprezintă costul celor 1 850 de șpalieri livrați «armonică» se mai află deocamdată învăluită într-o «ceață» contabilă.

Așteptăm cu nerăbdare să se... insenineze!

Ionescu Eugen, Iași

URZICO DRAGĂ,

În orașul Miercurea-Ciuc funcționează doar două unități alimentare cu auto-servire, care sînt supersolicitate, din care cauză aglomerația este de nedescris, ceea ce face ca pentru orice cumpărătură cetățeanul să fie obligat să stea la rînd cel puțin o oră, timp în care, inevitabil, se ivesc dialoguri iritante...

S-a tot pus în discuție la Direcția comercială de resort necesitatea lărgirii rețelei comerciale-alimentare, dar totul a rămas în stadiul de vorbărie goală, asta spre deosebire de cele ce se petrec zilnic în cele două magazine aflate în funcțiune și unde vorbăria e ... plină de reproșuri și critici aspre. Din păcate însă, în birourile Direcției comerciale respective comentariile publicului nu se aud.

Asta-i dezavantajul ușilor prea gros capitonate!...

Dumitrescu Octav, Miercurea-Ciuc

Rubrică realizată de Dan Manolescu

URZICA

AJUTA-

CU
BELMONDO
LA
„BABA-
RUNCA“

PE BAZĂ DE BRIGADIER

În localitatea Ipatele, județul Iași, există un C.A.P. La acest C.A.P. lucrează și brigadierul Ion Păstirnac. Om hotărît, pornit pe performanțe, nea Ion se «specializase» în tot soiul de abuzuri și nereguli.

Astfel, pe cooperatorii cinștiți și harnici, agrobrigadierul Păstirnac îi persecuta, tipa la ei, iar cu de la sine putere le lua teren din lotul ajutat.

Fiind și un om «calculat», el și-a zis că nu trebuie să se poarte numai «tare» cu membrii cooperatori. E bine să fie cu ei și bun la suflet. Și era. Cu toți membrii cooperatori — neamuri, prieteni, cunoscuți — era trup și suflet. Acestora, inimosul brigadier le aranja normele ca să iasă cât mai bine, îi proteja cînd era la o adică, le atribuia teren de folosință cu ne-

miluita încît, la un moment dat, nu mai știa nici el cît de «cumsecade» era.

Performanțele lui Păstirnac au fost comunicate de «Urzica» Uniunii agricole județene. Uniunea, «prășind» prin recolta bogată de abuzuri comise de brigadier a constatat justetea sesizării și a luat măsuri în consecință.

Ion Păstirnac a fost sancționat cu «Mustrare» și schimbat din funcție.

Și iată că nea Ion a arat cît a arat, și-a cules ce-a semănat.

CĂRUCIOARE... «SOMNO-ROASE»

Printre alte articole, uzina «Emailul Roșu» din Mediaș produce și cărucioare pentru copii. Cărucioarele sînt foarte plătute la înfățișare și timp de cîteva săptămîni sugarii «dansează» de

bucurie în astfel de «vehicule».

O să vă întrebați însă de ce numai cîteva săptămîni și nu cîteva ani, cum e normal. Răspunsul e simplu.

Cărucioarele tip «Florin», fabricate de «Emailul Roșu», intră repede în repaus și au urgentă nevoie de «reparații capitale» deoarece barele se «ondulează», șasiul «dirdiie», minelele «zbirniie», ș.a.m.d.

La sesizarea «Urzicii», conducerea uzinei ne-a răspuns că, într-adevăr, lucrurile așa stau și că, pentru îmbunătățirea acestui articol, s-au luat măsurile cuvenite.

În încheierea răspunsului se arată că sesizarea «Urzicii» a fost de un real folos colectivului uzinei.

Așadar, colectivului i-a folosit sesizarea. Să sperăm că acum și cărucioarele vor fi de folos copiilor.

(URMARE DIN PAG. 5)

zîndu-mi mina se prezintă: — Luca Dragostin, șeful cascadorilor!

Pe lîngă mine trecu în viteză mașina cu Belmondo lîngă șofer. Peste mine a căzut cerul cu «Baba-Runca» cu tot! Omul care îl dubla pe Belmondo semănîndu-î perfect rîdea cu poftă. M-a pufnit risul și pe mine. Se depărtă spunîndu-mi: — Nimic nu-i mai ușor decît să stai în stal privind cum se desfășoară filmul. Totul pare firesc și simplu... și totuși uneori... se poate și...

S-a depărtat fără să mai termine.

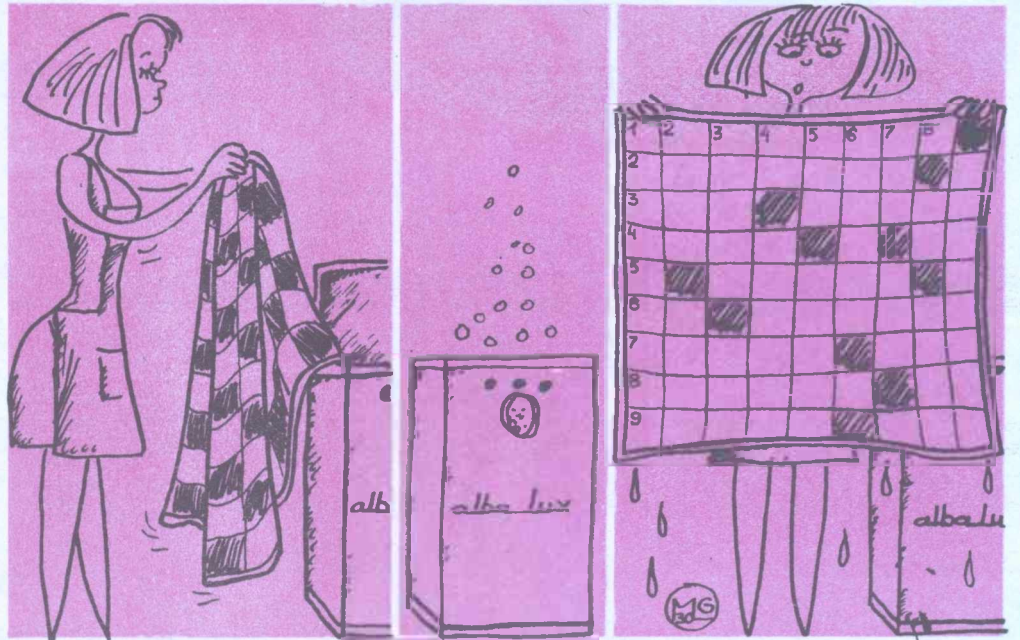
Soarele apusese demult. Platoul se pregătea de liniște și culcare. Munca va reîncepe a doua zi la fel de îndrăcită. Seara își învîrtea ceasornicul. Luna începuse jocul cu norii de-a v-ați ascunselea, tăcerile năvăleau din pădure odată cu zinele!

ORIZONTAL: 1) Cu bună știință (pl.) 2) Aproape de om. 3) Fulgi care încă n-au ajuns la maturitate. — Nu-și văd lungul nasului (fem). 4) Vorbă cu bumerang. — Scurtă întrebuintare. 5) Vai de untul lui! 6) Jumătatea lui Adam! — Nu e un tată bun. 7) Expresie a fricii. — Asta nu lasă să treacă nimic. 8) Făcut din fildes natural. — Mai puțin. 9) Om de carte. — Ochi de cow-boy.

VERTICAL: 1) Cuvânt de ordine. 2) Prost de circumstanță. — Zeița scenei. 3) Nu-l bate nici un vânt. — Ținut la distanță. 4) Posed, în cămară! — Faptul de a ieși din minți. 5) Pupătură cu gălăgie. — Are limba ascuțită. 6) Trage la somn. 7) A fost odată un rege... — Dezlegați-l dacă se poate! 8) E un sucit. — Casă și masă. 9) Careul, acum.

DEZLEGARE CAREU Nr. 15

1) TREMĂ — ALA 2) U — RĂTĂCIT 3) RP — COMICE 4) TĂRIȚĂ — OU 5) ISON — RAR 6) ELAN — RÎS 7) MN — TORS — O 8) ATĂ — RO — IB 9) REANIMATĂ

CÎȘTIGĂTOR

BELLU M. PETRICĂ
Str. Mihai Viteazu nr. 128
Constanța

BOTEZ MIHAI — Iași
Aveți un haz nebun când exclamați plin de entuziasm:
*Ce frumos e-n cimitir!
Ce frumos și natural.
Un țipăt anunță miezul nopții
Totul intră în normal...*
Nu știu cât de frumos o fi noaptea în cimitir sub vraja unui țipăt care apare fix la miezul nopții. Să fie la el acolo...

V. ILIE — Cîmpina, I. STROE — Tirgovîște, C. EREMIA — Cluj
Mi-ați trimis niște schițe fără cap: adică fără titlu. Din păcate nu se țin prea bine nici pe picioare...

PUIU CONSTANTIN — Loco
Nu vă putem îndeplini dorința de a vă expedia câte un volum din almanahul «URZICA» pe anul 1967 și 1968 deoarece în redacție se «fabrică» doar hazul. De rest se ocupă centrele de difuzare. Schițele pe care ni le-ați trimis sînt cam naive. În schimb am remarcat două din «însemnările unui băiat mare»:

- Toți copiii cînd se fac mari fumează. Eu sînt o excepție. Fumez de cînd eram mic.
- Cînd eram mic îmi plăcea să trag fetele de cozi. Acum mă trag ele pe mine de... plete.

ION SCHIMB — Iași
Desenul e sub orice discuție. Dintre anecdotele culese doar una are haz:

- Vrei să ieși în căsătorie pe numitul X?...
- Nu.
- Vrei să ieși în căsătorie pe numita Y?
- Nu.
- Perfect. Două negații fac o afirmare.

RODICA TOT POSTA REDACȚIEI

mație, așa că vă declar căsătorii.

GAVRILĂ FLOREA — com. Teslui, jud. Dolj
Iată cum descrieți dumneavoastră nopțile de vară:

*Nopți de vară inmiresmate
Cu flori din neamurile toate.
Luna apare cun' tîrziere
În bezna amagică
Cu cea mai mare tactică.*

Fără să mă folosesc de cine știe ce tactică, o să vă spun adevărul: nu aveți talentul și nici cultura necesară creației artistice. De ce să vă amăgimic?

TEODOR SOCEANU — Popești, Vilcea.

Din păcate nu vă putem îndeplini dorința de a vă vedea «Visul» cu ochii. Prea e coșmar...

C.O. BĂJEȘTI — Argeș
Toate anecdotele sînt copiate. Poate ați uitat să specificați în scrisoarea sursa de unde le-ați luat. Poate...

PREDA IULIUS — Loco
Lipsa de logică a imaginilor are, fără să vreți, haz. Iată ce spuneți într-una din strofele poeziei «Două guri».

*Din indignare — a doua gură
Se înarmă cu un condei
Și un chipiu — luînd alură
Cînd se răsti la dumneaei...
Deși nu-mi pot închipui cum poa-*

te arăta o gură cu un astfel de echipament, parcă aș găsi o justificare chipiului. Probabil că l-ați menționat spre a saluta... astfel de bazaconii...

GH. DELAVRANI — Timișoara
Cugetările despre vinători și pescari nu sînt nici adînci și nici la înălțime.

M.N. OLTEANU — Gorj
Se vede că l-ați citit pe Topîrceanu. Din păcate se vede prea mult.

GHEORGHE CANDALE — Spit. Borșa, Cluj

Foarte multe dintre anecdotele culese sînt cunoscute. Una dintre ele merită să fie însă menționată: **CLIENTUL:** O carte, vă rog. **LIBRARUL:** Doriți ceva mai ușor? **CUENTUL:** Nu are nici o importanță; sînt cu mașina.

AL. CONSTANTIN — Lugoj
Ne pare rău, dar «dorința fierbinte de a publica spre binele țării» nu înlocuiește talentul. E ca și cum ați vrea să-i faceți cadou cuiva o mașină, dar nu aveți decît claxonul.

OANĂ V. CONSTANTIN — Iași
Desenul de mai jos cred că ține loc de... răspuns (bun), chiar dacă vine cu puțină întîrziere.

DEOCAMDATĂ, NU!
Coturbas Ilie, Cristian Demetrescu, D. Constantin, Jan Bucur, Corneliu Ciovică, Valer D. Osoi, D. Neiculescu, Nicolae Iosif Viorel, Ion Mutulescu, Mihai Olteanu, Vasile Dobra, I. Tolea, Aurel Ionel, Carol Bora, Petre Stancu, Gh. Han, C. Crinuță, Ioan Negreanu, Popa M. Petru, Viorel Grigore, S.F. Ploiești, Cornel Goldis.

Oană Constantin (Iași)

— Ce te-a apucat?!
N-ai mai văzut corabie?

VĂ PREZENTĂM
PE
CIK DAMADIAN

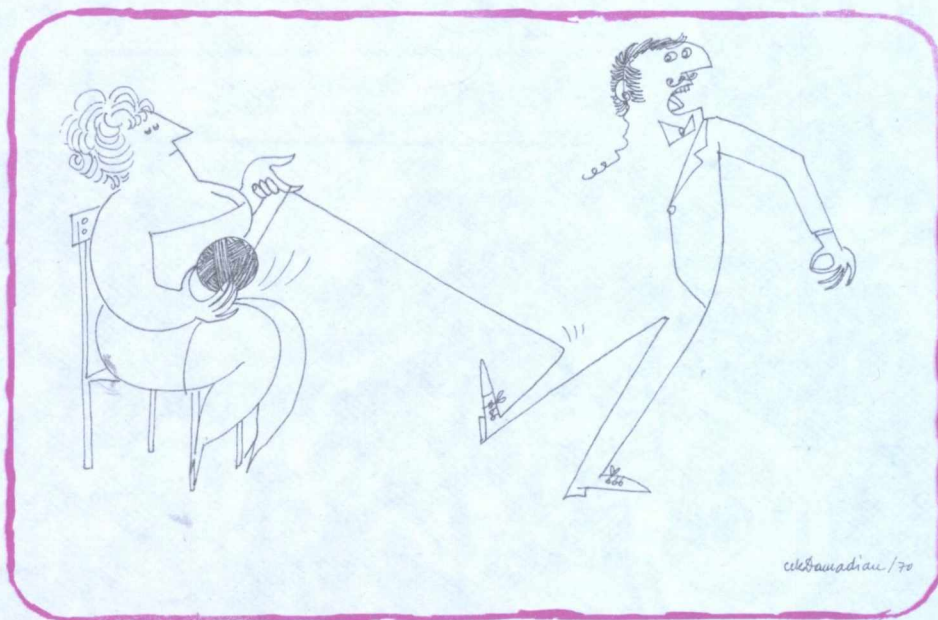
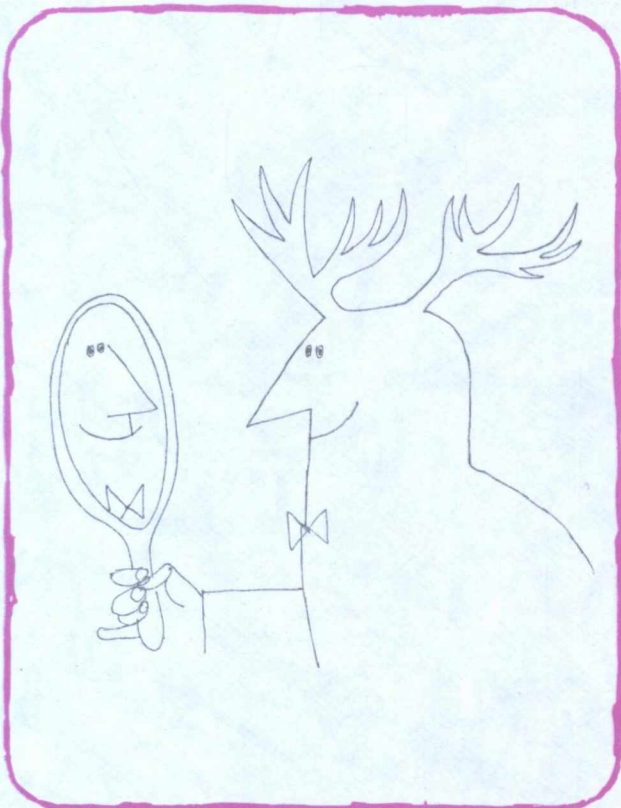
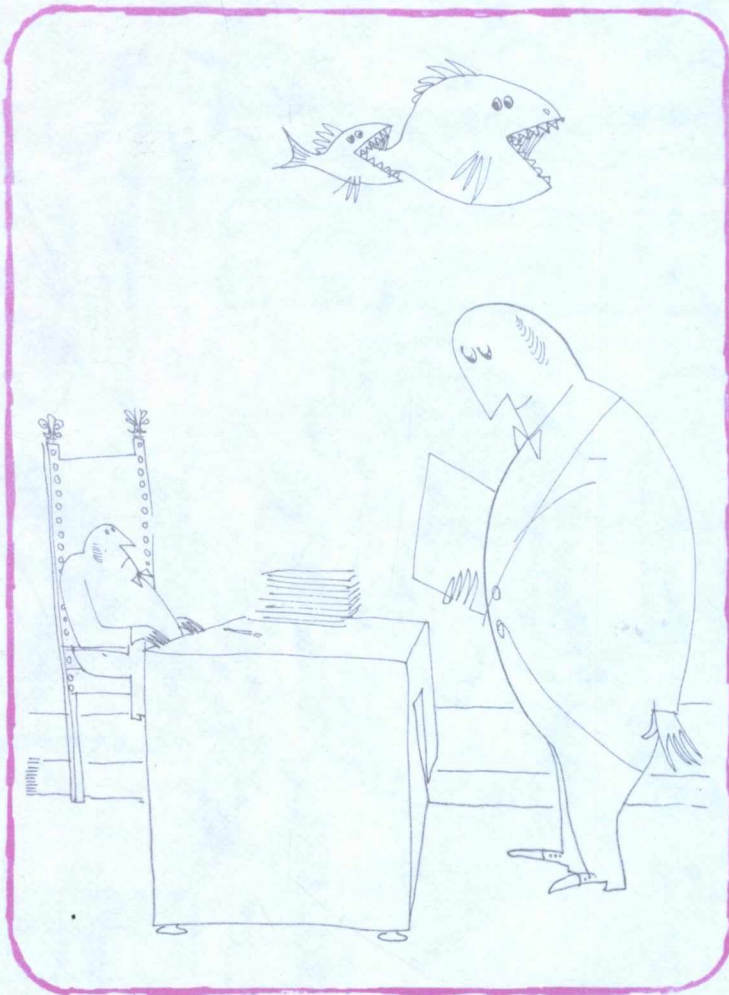
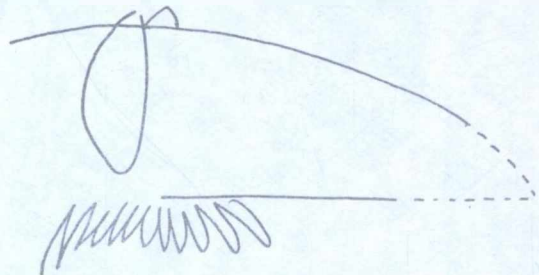
— De ce pseudo?
— Fiindcă nu posed auto!
— Particularități fizice?
— Văzut de sus, prezintă o pistă netedă, în termeni vulgari denumită chelie, special amenajată pentru ademenirea ideilor platonice care plutesc în aer. Nas cîrn; pentru a avea mai mult monumentalitate,

subliniat de o mustață, culoare integrală.

— Născut?
— La Constanța, la marginea Mării Negre, exact deasupra celebrului Mozaic.
— Ceea ce, dintr-un început, trebuie considerat drept o dovadă de bun gust. Luna?
— August, zodia Leului, fără post

corespunzător pe schemă, nefiind salariat.

— Semnul?
— Soarele!
— Fără comentarii pentru a nu vă știrbi modestia. Anul?
— 1919. O coincidență: anul în care moare marele pictor Renoir.
— Omenirea trebuia compensată după o asemenea pierdere!

celBauadrian/70

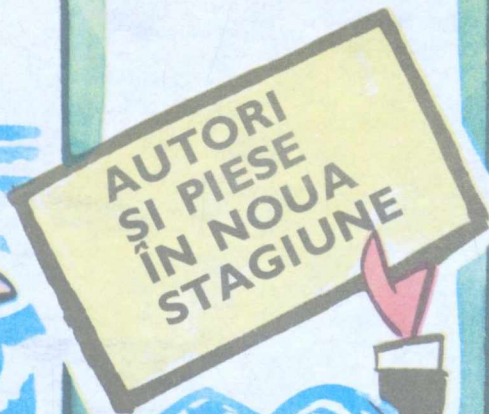
URZICA REVISTĂ BILUNARĂ

Redacția Călea Victoriei nr. 25. Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție 14.28.15. Tiparul executat la Com-
binatul Poligrafic «Casa Scînteii» 44.601

«Insula» de Gelu Naum
Teatrul Național

«Asta-i ciudat» de
M.R. Paraschivescu
Teatrul Mic

«Paraliserul» de Marin Sorescu
Teatrul Lucia Sturza Bulandra

«Să nu-ți faci prăvălie cu scară»
de Eugen Barbu
Teatrul Național

«Întunericul» de
Iosif Naghiu
Teatrul Lucia Sturza Bulandra

«Foc în Hanul cu tei»
de I. Peltz
Teatrul Eyreesc